

Środa, 12 marca 2014 r.

P7_TA(2014)0236

Strategia UE na rzecz Arktyki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie strategii UE na rzecz Arktyki (2013/2595(RSP))

(2017/C 378/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze sprawozdania i rezolucje w sprawie Arktyki, z których najnowsza została przyjęta w styczniu 2011 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 26 czerwca 2012 r. zatytułowany „Kształtowanie polityki realizowanej przez Unię Europejską w regionie Arktyki: postępy poczynione od 2008 r. i dalsze działania” (JOIN(2012) 19), a także komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2008 r. zatytułowany „Unia Europejska a region arktyczny” (COM(2008)0763),
- uwzględniając działanie przygotowawcze „Strategiczna ocena oddziaływania rozwoju Arktyki na środowisko”,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 2013 r. w sprawie polityki UE wobec Arktyki,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza,
- uwzględniając program Rady Arktycznej na lata 2013–2015 pod przewodnictwem Kanady,
- uwzględniając deklarację kiruńską Rady Arktycznej z dnia 15 maja 2013 r.,
- uwzględniając porozumienie o partnerstwie między UE a Grenlandią na lata 2007–2013 oraz umowę o partnerstwie w sprawie połowów między UE i Grenlandią,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie stosunków między Unią Europejską, z jednej strony, a Grenlandią i Królestwem Danii, z drugiej strony⁽¹⁾,
- uwzględniając „Horyzont 2020” – program ramowy UE w zakresie badań naukowych i innowacji na lata 2014–2020,
- uwzględniając oświadczenie w sprawie 20. rocznicy powstania Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa, wydane w Kirkenes w dniach 3–4 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając strategie krajowe i dokumenty polityczne dotyczące problemów Arktyki pochodzące odpowiednio z Finlandii, Szwecji, Danii i Grenlandii, Norwegii, Rosji, USA, Kanady i Zjednoczonego Królestwa,
- uwzględniając oświadczenia przyjęte przez Parlamentarne Forum Wymiaru Północnego we wrześniu 2009 r. w Brukseli oraz w lutym 2011 r. w Tromsø i w Archangielsku w listopadzie 2013 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie trzeciego posiedzenia ministerialnego odnowionego wymiaru północnego, które odbyło się w Brukseli w dniu 18 lutego 2013 r.,
- uwzględniając priorytety Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa na lata 2013–2015 pod przewodnictwem Finlandii,
- uwzględniając oświadczenie 9. Konferencji Parlamentarzystów Regionu Arktycznego, która odbyła się w Brukseli w dniach 13–15 września 2010 r., oraz oświadczenie 10. Konferencji Parlamentarzystów Regionu Arktycznego, która odbyła się w Akureyri w dniach 5–7 września 2012 r., a także oświadczenie na temat statusu obserwatora UE w Radzie Arktycznej złożone przez stałą komisję Konferencji Parlamentarzystów Regionu Arktycznego (SCPAR) w Murmańsku w dniu 19 września 2013 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0075.

Środa, 12 marca 2014 r.

- uwzględniając zalecenia Rady Nordyckiej z 2012 r.,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/30/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 kwietnia 2012 r. w sprawie różnorodności biologicznej będącej naszym ubezpieczeniem na życie i naszym naturalnym kapitałem: unijna strategia ochrony różnorodności biologicznej na okres do 2020 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Wspólnego Komitetu Parlamentarnego Europejskiego Obszaru Gospodarczego z dnia 28 października 2013 r. w sprawie polityki wobec Arktyki,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 3 października 2013 r. w sprawie C-583/11P oraz z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-526/10 dotyczące stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 737/2010 z dnia 10 sierpnia 2010 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie zespołu Światowej Organizacji Handlu (WTO) z dnia 25 listopada 2013 r. zatytułowane „Wspólnoty Europejskie – środki zakazujące importu produktów z fok i obrotu nimi”, rozdział 1.3.5 (przedstawiający orzeczenie w trybie prejudycjalnym wydane w dniu 29 stycznia 2013 r.), a także uwzględniając notyfikację UE o odwołaniu się do organu apelacyjnego WTO z dnia 29 stycznia 2014 r.,
 - uwzględniając raport Nordregio nr 2009:2 pt. „Strong, Specific and Promising – Towards a Vision for the Northern Sparsely Populated Areas in 2020” [Mocna, konkretna i obiecująca – wizja dotycząca słabo zaludnionych obszarów północnych w 2020 r.],
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE ma interesy w Arktyce z racji praw i obowiązków wynikających z prawa międzynarodowego, jej zaangażowania w politykę dotyczącą ochrony środowiska, klimatu i innych dziedzin oraz z racji finansowania i działalności badawczej, a także posiada tam interesy ekonomiczne;
- B. mając na uwadze, że w czerwcu 2012 r. Komisja i Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa opublikowali wspólny komunikat zatytułowany „Kształtowanie polityki realizowanej przez Unię Europejską w regionie Arktyki: postępy poczynione od 2008 r. i dalsze działania”;
- C. mając na uwadze, że Rada dotychczas nie opublikowała swoich konkluzji dotyczących wspólnego komunikatu Komisji/ESDZ z lata 2012 r.;
- D. mając na uwadze, że Parlament aktywnie uczestniczy w pracach SCPAR za pośrednictwem swojej delegacji ds. stosunków ze Szwajcarią, Islandią i Norwegią oraz w Konferencji Parlamentarzystów Regionu Arktycznego;
- E. mając na uwadze, że Dania, Finlandia i Szwecja należą do krajów arktycznych; mając na uwadze, że jedyny lud tubylczy w UE – Lapończycy – mieszka w regionie arktycznym na terytorium Finlandii i Szwecji, a także Norwegii i Rosji;
- F. mając na uwadze, że Francja, Niemcy, Zjednoczone Królestwo, Polska, Hiszpania i Włochy – obserwatorzy w Radzie Arktycznej – wykazują znaczne zaangażowanie w Arktyce i silne zainteresowanie przyszłym dialogiem i współpracą z Radą Arktyczną;
- G. mając na uwadze, że zaangażowani i wiarygodni partnerzy – Islandia i Norwegia są stowarzyszone z UE w ramach EOG i na mocy układu z Schengen;

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 99.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 216 z 17.8.2010, s. 1.

Środa, 12 marca 2014 r.

- H. mając na uwadze, że Arktyka jest zamieszkanym regionem, w którym znajdują się niepodległe państwa; mając na uwadze, że europejski region arktyczny obejmuje nowoczesne społeczeństwa przemysłowe, obszary wiejskie oraz społeczności tubylcze; mając na uwadze, że czynne zaangażowanie tych regionów w rozwój polityki UE-Arktyka ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia legitymacji, wzajemnego zrozumienia i lokalnego wsparcia dla zaangażowania UE na rzecz Arktyki;
- I. mając na uwadze długotrwałe zaangażowanie UE w Arktyce przez uczestnictwo we wspólnej polityce dotyczącej wymiaru północnego prowadzonej z Rosją, Norwegią i Islandią, we współpracy na Morzu Barentsa, w szczególności w ramach Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa i Rady Regionu Morza Barentsa, a także w strategicznym partnerstwie z Kanadą, Stanami Zjednoczonymi i Rosją oraz przez jej działalność w ostatnich latach w charakterze aktywnego obserwatora ad hoc w Radzie Arktycznej;
- J. mając na uwadze, że Rada Arktyczna podjęła w dniu 15 maja 2013 r. w Kirunie decyzję o „pozytywnym rozpatrzeniu” wniosku UE o przyznanie jej statusu stałego obserwatora; mając na uwadze, że ta pozytywna decyzja zawiera warunek rozwiązania przez UE i Kanadę kwestii zakazu dotyczącego produktów z fok; mając na uwadze, że UE i Kanada są w trakcie rozwiązywania tej kwestii; mając na uwadze, że UE już pracuje w charakterze ww. stałego obserwatora w Radzie Arktycznej;
- K. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie wnoszą znaczny wkład w badania prowadzone w Arktyce; mając na uwadze, że unijne programy, w tym nowy program ramowy „Horyzont 2020”, a także europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne wspierają prowadzone w tym regionie ważne projekty badawcze, które przynoszą korzyści zwłaszcza narodom i gospodarkom państw arktycznych;
- L. mając na uwadze, że aby utrzymać średni wzrost temperatury na poziomie poniżej dwóch stopni Celsjusza, do 2050 roku można eksploatować jedynie 20 % światowych zasobów paliw kopalnych;
- M. mając na uwadze, że według szacunków w regionie arktycznym znajduje się około jedna piąta światowych nieodkrytych zasobów węgla wodorów, jednak potrzebne są bardziej rozległe badania;
- N. mając na uwadze, że rosnące zainteresowanie regionem arktycznym ze strony podmiotów spoza Arktyki, takich jak Chiny, Japonia, Indie i inne kraje, przeznaczanie przez nie środków finansowych na badania polarne oraz potwierdzenie statusu stałego obserwatora w Radzie Arktycznej przyznanego Korei Południowej, Chinom, Japonii, Indiom i Singapurowi świadczą o coraz większym geopolitycznym zainteresowaniu Arktyką w skali światowej;
- O. mając na uwadze, że inwestycjom gospodarczym i rozwojowi ekonomicznemu muszą towarzyszyć badania i rozwój, oceny wpływu oraz ochrona ekosystemu, aby zagwarantować zrównoważony rozwój regionu arktycznego;
- P. mając na uwadze, że głównym priorytetem pozostaje pogodzenie perspektyw i interesów gospodarczych z wyzwaniami społeczno-kulturalnymi, ekologicznymi i środowiskowymi w drodze zrównoważonego rozwoju, co odzwierciedlają również krajowe strategie na rzecz Arktyki w państwach arktycznych;
1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 26 czerwca 2012 r. jako ważny element struktury zapewniającej stały rozwój polityki UE wobec Arktyki;
 2. ponawia apel o zgodną politykę UE wobec Arktyki oraz o spójną strategię i skonkretyzowany plan działania dotyczący zaangażowania UE w Arktyce, kładący nacisk na zagadnienia społeczno-ekonomiczne i środowiskowe; uważa, że ten strategiczny wybór ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia zgodności z prawem oraz lokalnego poparcia zaangażowania UE w Arktyce;
 3. podkreśla, że zwiększona eksploatacja zasobów naturalnych Arktyki musi dokonywać się w sposób zapewniający poszanowanie i korzyści dla lokalnej ludności, zarówno tubylczej, jak i nieautochtonicznej, i z przyjęciem pełnej odpowiedzialności za wrażliwe środowisko Arktyki;

Środa, 12 marca 2014 r.

4. podkreśla gospodarcze szanse oraz różnorodność gałęzi przemysłu w regionie arktycznym i regionie subarktycznym, takich jak turystyka, przemysł morski i żegluga morska, energia odnawialna, technologia środowiskowa i czysta technologia, przemysł wydobywczy gazu i ropy, morski przemysł wydobywczy, leśnictwo i przetwórstwo drewna, przemysł wydobywczy, usługi transportowe i komunikacyjne, technologie informacyjne i rozwiązania internetowe, rybołówstwo i akwakultura, rolnictwo i tradycyjne źródła utrzymania, np. chów reniferów; dostrzega ich wpływ i znaczenie zarówno dla regionu, jak i całej Europy, podkreślając zaangażowanie podmiotów europejskich z kręgów gospodarczych i badawczo-rozwojowych;
5. odnotowuje kiruńską deklarację Rady Arktycznej z maja 2013 r. i jej decyzję w sprawie przyznania statusu stałego obserwatora UE i innym podmiotom państwowym; nalega na Komisję, aby śledziła pozostającą do rozwiązania z Kanadą kwestię zakazu dotyczącego produktów z fok oraz należycie informowała Parlament o postępach; ubolewa z powodu wpływu, jaki rozporządzenie UE w sprawie zakazu dotyczącego produktów z fok miało na część ludności, a w szczególności na tubylczą kulturę i źródła utrzymania;
6. przypomina o posiadanym przez UE i jej państwa członkowskie statusie aktywnych członków innych ważnych dla spraw Arktyki gremiów i instrumentów, takich jak Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) i Konwencja o różnorodności biologicznej (CBD); podkreśla potrzebę ponownego nakierowania działalności instytucji UE na te obszary, istotne ze względu na interesy polityczne, środowiskowe lub gospodarcze UE i jej państw członkowskich; podkreśla w szczególności potrzebę uwzględniania interesów UE oraz europejskich państw i regionów arktycznych przy stosowaniu, zmianie i rozwijaniu programów lub polityk UE, które mają lub mogą mieć wpływ na Arktykę, tak aby służyły one regionowi Arktyki jako całości;
7. uznaje Euro-arktyczną Radę Morza Barentsa za ważną platformę współpracy między Danią, Finlandią, Norwegią, Rosją, Szwecją oraz Komisją; odnotowuje działania Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa w dziedzinie zdrowia i spraw społecznych, edukacji i badań, energii, kultury oraz turystyki; zauważa doradczą rolę Grupy Roboczej ds. Ludów Tubylczych w ramach Euro-arktycznej Rady Morza Barentsa;
8. stanowczo opowiada się za swobodą prowadzenia badań w Arktyce i zachęca do szerokiej współpracy między państwami prowadzącymi wielodyscyplinarne badania w regionie arktycznym oraz tworzenia infrastruktury badawczej;
9. przypomina wkład UE w badania i rozwój, a także zaangażowanie europejskich podmiotów gospodarczych w regionie Arktyki;
10. podkreśla, że niezawodne sieci informacyjne o dużej pojemności oraz usługi cyfrowe są niezbędne do wzrostu aktywności gospodarczej oraz dobrobytu ludności Arktyki;
11. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków w sprawie możliwości rozwinięcia projektu Galileo lub projektów takich jak europejski program monitorowania Ziemi, które mogą mieć wpływ na Arktykę, aby umożliwić bezpieczniejszą i szybszą żeglugę po wodach Arktyki, inwestując w ten sposób w bezpieczeństwo i dostępność zwłaszcza Przejścia Północno-Wschodniego, w celu przyczynienia się do lepszego prognozowania ruchów lodu, przygotowania lepszych map dna morskiego Arktyki oraz zrozumienia głównych procesów geodynamicznych tego obszaru;
12. podkreśla konieczność dysponowania niezawodnymi systemami monitorowania i obserwacji śledzącymi zmieniające się warunki w Arktyce;
13. podkreśla konieczność zapewniania przez ośrodki kompetencji bezpieczeństwa, gotowości na wypadek sytuacji wyjątkowej oraz sprzętu ratunkowego; zaleca, aby UE aktywnie przyczyniała się do rozwijania takich ośrodków kompetencji;
14. z zadowoleniem przyjmuje zidentyfikowanie obszarów o szczególnym znaczeniu ekologicznym i biologicznym w regionie Arktyki na mocy Konwencji o różnorodności biologicznej (CBD), gdyż jest to ważne działanie gwarantujące skuteczną ochronę różnorodności biologicznej Arktyki; podkreśla również, że duże znaczenie ma stosowanie podejścia polegającego na zarządzaniu ekosystemowym w środowisku przybrzeżnym, morskim i lądowym Arktyki, na co zwróciła uwagę grupa ekspertów Rady Arktycznej ds. zarządzania ekosystemowego;

Środa, 12 marca 2014 r.

15. ponownie stwierdza, że poważne obawy dotyczące stanu środowiska na wodach arktycznych wymagają specjalnej uwagi, aby zagwarantować ochronę środowiska Arktyki w związku z wszelką działalnością związaną ze złożami ropy naftowej i gazu ziemnego na obszarach morskich, z uwzględnieniem ryzyka poważnych wypadków i konieczności skutecznego reagowania na nie, jak przewiduje dyrektywa 2013/30/UE; wzywa państwa członkowskie UE i EOG do tego, aby oceniając zdolności finansowe podmiotów zajmujących się działalnością związaną z podmorskimi złożami ropy naftowej i gazu ziemnego zgodnie z art. 4 dyrektywy 2013/30/UE, oceniały zdolność finansową wnioskodawców do pokrycia wszelkich zobowiązań mogących być rezultatem działalności związanej z podmorskimi złożami ropy naftowej i gazu ziemnego w Arktyce, w tym również w odniesieniu do odpowiedzialności za szkody środowiskowe w zakresie określonym w dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko (2004/35/WE);
16. apeluje do Komisji, ESDZ oraz państw członkowskich o wspieranie i aktywne promowanie najwyższych norm bezpieczeństwa środowiskowego na wodach Arktyki;
17. z zadowoleniem przyjmuje wdrażanie przez członków Rady Arktycznej umowy dotyczącej akcji poszukiwawczo-ratowniczych oraz umowy w sprawie reagowania na wypadek wycieku ropy; uważa jednak za godne ubolewania, że umowa ta nie zawiera konkretnych wiążących wspólnych norm;
18. podkreśla potrzebę ustanowienia wiążącego instrumentu w zakresie zapobiegania zanieczyszczeniom;
19. podkreśla konieczność aktywnego uczestnictwa UE we wszystkich istotnych grupach roboczych Rady Arktycznej;
20. odnotowuje inicjatywę rządu Islandii dotyczącą zakończenia negocjacji w sprawie członkostwa w UE; zwraca się do Komisji i ESDZ o utrzymanie dobrych stosunków i rozwijanie ściślejszej współpracy z Islandią w obszarach stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania, takich jak rozwój transportu morskiego, rybołówstwo, energia geotermalna oraz środowisko, wykorzystując w pełni istniejące instrumenty i zachęcając do współpracy w Arktyce między podmiotami europejskimi a islandzkimi oraz dbając o to, aby interesy europejskie w tym strategicznym regionie nie ucierpiały;
21. z zadowoleniem przyjmuje przygotowania do powołania arktycznej rady gospodarczej, która ma pełnić rolę doradczą przy Radzie Arktycznej, oraz podkreśla odsetek europejskich przedsiębiorstw i instytucji wnoszących wkład i inwestujących w Arktykę, co wskazuje na faktyczny udział podmiotów gospodarczych nie tylko z trzech arktycznych państw członkowskich UE, ale również z pozostałych (posiadających status obserwatora) państw, zważywszy na globalny charakter wielu przedsiębiorstw;
22. podkreśla konieczność dokonywania inwestycji w sposób odpowiedzialny pod względem środowiskowym i społecznym;
23. z zadowoleniem przyjmuje działania oddolnych inicjatyw, które mogą zapewnić zrównoważone i długoterminowe zaangażowanie europejskich i pozaeuropejskich przedsiębiorstw, i zwraca się do Komisji o przedstawienie propozycji dotyczących sposobów zaangażowania europejskich przedsiębiorstw w trwałe, długoterminowe zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy w Arktyce;
24. podkreśla, że UE musi brać pod uwagę to, że działalność wydobywcza powinna zapewniać korzyści i cieszyć się akceptacją na szczeblu lokalnym; przyjmuje do wiadomości obecną lukę między odpowiednimi kompetencjami w zakresie wydobywania i przetwarzania surowców mineralnych oraz przyszłych przewidywanych potrzeb w miarę rozwoju regionu; proponuje, aby uczestnicząc we wspólnych projektach na szczeblu europejskim, takich jak partnerstwo innowacji w dziedzinie surowców, podmioty z Arktyki mogły dokonywać wymiany informacji i kompetencji w różnych dziedzinach;
25. zwraca się do Komisji, aby z uwagi na ogromną ilość działań naukowych, gospodarczych i obywatelskich, zwłaszcza w europejskim regionie arktycznym i regionie Morza Barentsa oraz poza nimi, opracowała sposoby postępowania mające na celu lepsze wykorzystanie istniejących funduszy UE i zapewnienie właściwej równowagi w ochronie i rozwoju regionu arktycznego przy kierowaniu tam funduszy UE;
26. podkreśla żywotne znaczenie unijnej polityki regionalnej i polityki spójności w odniesieniu do współpracy międzyregionalnej i transgranicznej;

Środa, 12 marca 2014 r.

27. apeluje ponadto o rozwój efektywniejszej synergii między istniejącymi programami, na przykład w ramach programu Interreg IV, programu „Peryferia Północne”, programu Kolarctic, programu bałtyckiego i strategii „Błękitnego wzrostu”, a także wkładami w finansowanie partnerstw w ramach wymiaru północnego, takich jak partnerstwo na rzecz środowiska w ramach wymiaru północnego i partnerstwo na rzecz transportu i logistyki w ramach wymiaru północnego, lub innymi przydziałami na Europejski Instrument Sąsiedztwa (ENI), aby umożliwić skuteczne uruchamianie środków finansowych oraz jasno określać priorytety inwestycyjne przy angażowaniu się na rzecz regionu arktycznego; nalega na współpracę Komisji i ESDZ w celu spójnego uruchamiania funduszy dla Arktyki, a tym samym maksymalizowania skutecznych interakcji między wewnętrznymi i zewnętrznymi programami i projektami UE dotyczącymi Arktyki oraz regionów subarktycznych;

28. podkreśla, że unijna strategia na rzecz Arktyki do uzyskania operacyjności wymaga odpowiedniego wsparcia budżetowego;

29. jest zdania, że polityka wymiaru północnego oparta na regionalnej współpracy i pragmatycznych partnerstwach służy za skuteczny model stabilności, współodpowiedzialności i zaangażowania z udziałem UE, Islandii, Norwegii i Rosji;

30. podkreśla w związku z tym znaczenie priorytetów dotyczących Arktyki, takich jak dobrze funkcjonująca infrastruktura i logistyka, rozwój regionu arktycznego, zachęcanie do inwestycji w wiedzę na temat zimnego klimatu oraz stosowne przyjazne dla środowiska technologie, a także wsparcie przedsiębiorczości regionalnej i przedsiębiorczości na obszarach wiejskich, zwłaszcza MŚP; apeluje do UE o podjęcie większych wysiłków na rzecz włączenia tych priorytetów dotyczących Arktyki do swojej strategii „Europa 2020” na rzecz wzrostu gospodarczego oraz do programów, takich jak Horyzont 2020 i Unia innowacji, a także do innych unijnych programów badawczych;

31. ponownie potwierdza swoje poparcie dla powołania unijnego centrum informacyjnego o Arktyce w postaci sieciowej struktury ze stałym biurem w Rovaniemi w związku z działaniem przygotowawczym „Strategiczna ocena oddziaływania rozwoju Arktyki na środowisko” – projektem popartym przez Komisję i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa we wspólnym komunikacie z 2012 r. i realizowanym przez Centrum Arktyczne na Uniwersytecie Laponii wspólnie z siecią europejskich centrów doskonałości dotyczących Arktyki w celu zapewnienia skutecznego dostępu do informacji o Arktyce, dialogu na wszystkich szczeblach oraz komunikacji z myślą o wykorzystywaniu informacji i wiedzy na rzecz zrównoważonego rozwoju Arktyki; wzywa Komisję do przystąpienia do tworzenia tego centrum;

32. oczekuje w związku z tym na wyniki trwającego 18 miesięcy projektu w ramach działania przygotowawczego dotyczącego strategicznej oceny oddziaływania rozwoju Arktyki na środowisko, które mają zostać opublikowane tej wiosny; apeluje do UE, aby po przedstawieniu tych wyników niezwłocznie przystąpiła do utworzenia unijnego ośrodka informacji o Arktyce;

33. podkreśla, że musi istnieć specjalna płaszczyzna współpracy w kwestii Arktyki w celu zapewnienia otwartej, wielostronnej i wielotematycznej platformy w Brukseli, poszerzającej wiedzę szerokiej rzeszy zainteresowanych podmiotów w Arktyce i UE i łączącej sfery polityki, nauki, społeczeństwa obywatelskiego i biznesu;

34. zaleca wzmocnienie mechanizmu regularnej wymiany informacji i konsultacji na temat kwestii dotyczących Arktyki z regionalnymi, lokalnymi i tubylczymi podmiotami europejskiej Arktyki, aby ułatwić wzajemne zrozumienie, szczególnie w trakcie procesu kształtowania polityki UE-Arktyka; podkreśla, że konsultacje takie są konieczne, aby oprzeć się na doświadczeniu i wiedzy fachowej podmiotów i mieszkańców regionu, a także zagwarantować niezbędną legitymację dalszych działań UE jako podmiotu arktycznego;

35. sugeruje, że w obrębie instytucji UE powinna istnieć lepsza koordynacja między Komisją a ESDZ, zwłaszcza biorąc pod uwagę przekrojowy charakter kwestii dotyczących Arktyki;

36. przyznaje, że wody wokół bieguna północnego to w przeważającej części wody międzynarodowe;

37. zwraca uwagę na fakt, że bezpieczeństwo energetyczne jest ściśle związane ze zmianami klimatu; uważa, że należy poprawić bezpieczeństwo energetyczne dzięki zmniejszeniu zależności UE od paliw kopalnych; podkreśla fakt, że zmiany w Arktyce stanowią jeden z najistotniejszych skutków zmian klimatu dla bezpieczeństwa UE; podkreśla potrzebę zajęcia się tym czynnikiem zwielokrotniającym ryzyko poprzez wzmocnienie unijnej strategii dla Arktyki, a także poprzez wzmocnienie polityki generowania w UE energii ze źródeł odnawialnych i zapewniania efektywności energetycznej, które znacznie zmniejszą zależność UE od zewnętrznych źródeł energii, a co za tym idzie, poprawią jej stan bezpieczeństwa;

Środa, 12 marca 2014 r.

38. popiera inicjatywę pięciu państw arktycznych, aby uzgodnić przejściowe środki zapobiegawcze w celu powstrzymania wszelkich przyszłych połowów na pełnym morzu w Arktyce do momentu ustanowienia odpowiednich mechanizmów regulacyjnych, oraz popiera utworzenie sieci arktycznych obszarów chronionych, a w szczególności ochronę obszaru wód międzynarodowych wokół bieguna północnego znajdującego się poza strefami ekonomicznymi okolicznych państw;
39. wzywa państwa członkowskie i państwa EOG do poparcia zobowiązania międzynarodowego – na mocy Konwencji o różnorodności biologicznej – do ochrony 10 % każdego regionu przybrzeżnego i morskiego;
40. apeluje do UE o podjęcie wszelkich możliwych starań, aby pogodzić w sposób zrównoważony działalność gospodarczą z opłacalną ochroną i rozwojem społeczno-ekologicznym i środowiskowym, z myślą o zagwarantowaniu dobrostanu w Arktyce;
41. podkreśla, że utrzymanie rozwiniętych i zrównoważonych społeczności w Arktyce, posiadających wysoką jakość życia, ma podstawowe znaczenie oraz że UE może odegrać w tej dziedzinie znaczącą rolę; w związku z tym wzywa UE do intensyfikacji działań w takich obszarach jak zarządzanie ekosystemowe, współpraca wielostronna, podejmowania decyzji w oparciu o wiedzę oraz ścisła współpraca z lokalnymi mieszkańcami i ludami tubylczymi;
42. uznaje pragnienie mieszkańców i władz regionu arktycznego, posiadających suwerenne prawa i obowiązki, aby nadal dążyć do zrównoważonego rozwoju gospodarczego, a jednocześnie chronić tradycyjne źródła utrzymania ludów tubylczych oraz bardzo wrażliwy charakter ekosystemów arktycznych;
43. uznaje podstawowe znaczenie wytycznych w zakresie pomocy regionalnej, które umożliwiają regionom na Dalekiej Północy posiadającym szczególne cechy i stojącym przed szczególnymi wyzwaniami dalsze wykorzystywanie stosownych mechanizmów pobudzających innowacje i zrównoważony wzrost;
44. podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie praw ludów tubylczych ogólnie, a Lapończyków jako jedynego ludu tubylczego w UE w szczególności;
45. popiera posiedzenia organizowane przez Komisję z sześcioma stowarzyszeniami tubylczych ludów okołobiegunowych, które uznaje się za stałych uczestników Rady Arktycznej; wzywa Komisję do zbadania możliwości zagwarantowania, że ich głosy będą brane pod uwagę w debatach UE, zapewnienia tym stowarzyszeniom środków umożliwiających im uczestnictwo w posiedzeniach organów ONZ;
46. uznaje, że polityka UE mająca na celu rozbudowanie infrastruktury szkolnictwa wyższego oraz infrastruktury badawczej na tym obszarze ma podstawowe znaczenie dla wzmocnienia innowacyjnego otoczenia oraz mechanizmów transferu technologii; podkreśla znaczenie popierania rozwoju sieci współpracy między placówkami szkolnictwa wyższego w tym regionie i poza nim, a także przewidywania możliwości finansowania badań, zwłaszcza w obszarach, w których region ten ma udowodnione osiągnięcia, aby doprowadzić do zrównoważonego rozwoju gospodarczego w regionach Arktyki;
47. podkreśla duże znaczenie bezpieczeństwa nowych światowych morskich szlaków handlowych w Arktyce, zwłaszcza dla gospodarki UE i jej państw członkowskich, które to państwa kontrolują 40 % światowej żeglugi handlowej;
48. z zadowoleniem przyjmuje, że Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) zmierza do zakończenia prac nad obowiązkowym kodeksem polarnym dla żeglugi; zachęca do współpracy w zakresie zarówno badań, jak i inwestycji, z myślą o rozwoju solidnej i bezpiecznej infrastruktury arktycznych szlaków morskich i podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie powinny aktywnie wspierać zasady wolności żeglugi i nieszkodliwego przepływu;
49. podkreśla, że Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA) musi dysponować niezbędnymi środkami w celu monitorowania zanieczyszczeń pochodzących z żeglugi morskiej oraz z instalacji naftowych i gazowych na obszarze Arktyki, a także zapobiegania tym zanieczyszczeniom;
50. wzywa państwa regionu do zadbania o to, by wszystkie obecne szlaki transportowe oraz szlaki, które mogą powstać w przyszłości, były otwarte dla żeglugi międzynarodowej, a także do niewprowadzania jednostronnych i arbitralnych obciążeń, finansowych lub administracyjnych, które mogłyby utrudniać żeglugę na terenie Arktyki, innych niż środki uzgodnione na szczeblu międzynarodowym, mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa lub ochrony środowiska;

Środa, 12 marca 2014 r.

51. zwraca uwagę na znaczenie rozwoju infrastruktury łączącej region Arktyki z resztą Europy;
 52. wzywa Komisję i państwa członkowskie do skupienia uwagi na korytarzach transportowych, takich jak drogi, drogi kolejowe czy szlaki żeglugi morskiej, w celu zachowania i promowania połączeń transgranicznych w europejskim regionie arktycznym, a także transportu towarów z Arktyki na rynki europejskie; jest zdania, że wraz z dalszym rozwojem infrastruktury transportowej UE (instrument „Łącząc Europę”, TEN-T) należy udoskonalać połączenia z europejskim regionem arktycznym oraz w ramach tego regionu;
 53. podkreśla prawo ludów Arktyki do określania swoich źródeł utrzymania i uznaje ich pragnienie zrównoważonego rozwoju regionu; zwraca się do Komisji o przedstawienie sprawozdania dotyczącego tych programów UE, które mogą zostać wykorzystane do wspierania takiego długoterminowego trwałego zrównoważonego rozwoju oraz przygotowania środków konkretniej przyczyniających się do realizacji tego pragnienia;
 54. odnotowuje ostatnie prace poszukiwawcze w europejskiej części Arktyki i na Morzu Barentsa oraz podkreśla dwustronną współpracę między Norwegią a Rosją, mającą na celu stosowanie najwyższych dostępnych norm technicznych w dziedzinie ochrony środowiska podczas prowadzenia poszukiwań ropy naftowej i gazu na Morzu Barentsa; wskazuje w szczególności na znaczenie ciągłego rozwoju nowych technologii zaprojektowanych specjalnie dla środowiska Arktyki, np. technologii instalacji pod dnem morskim;
 55. przypomina, że UE jest największym konsumentem arktycznego gazu ziemnego, i podkreśla rolę gazu ziemnego pochodzącego z bezpiecznych źródeł i uzyskiwanego zgodnie z możliwie najwyższymi normami jako istotnego elementu łączącego ułatwiającego przejście w przyszłości na gospodarkę niskoemisyjną; popiera stopniowe podejście zapobiegawcze do rozwoju źródeł energii w Arktyce, mając na uwadze, że regiony Arktyki znacznie różnią się między sobą;
 56. podkreśla silne powiązania UE z Grenlandią oraz znaczenie geostrategiczne tego terytorium; odnotowuje priorytety rządu Grenlandii obejmujące zwiększony nacisk na rozwój gospodarczy i eksploatację surowców; apeluje do Komisji i ESDZ o zbadanie, w jaki sposób UE i podmioty z UE działające w sektorze nauki, technologii i biznesu mogą przyczynić się do zrównoważonego rozwoju Grenlandii i pomóc jej w tym zakresie, tak aby uwzględnić zarówno kwestie środowiskowe, jak i potrzebę rozwoju gospodarczego; w tym kontekście wyraża zaniepokojenie nikłym odzewem na list intencyjny podpisany przez jednego z wiceprzewodniczących Komisji z Grenlandią;
 57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz rządów i parlamentom państw regionu arktycznego.
-